

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie dyscyplinarnej prokuratora w stanie spoczynku

M. S. J.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 13 października 2020 r.

wniosku o zwrotu kosztów podróży i utraconego zarobku

na podstawie. 618 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. 618a § 1, 2 w zw. z 618b § 1, 2,3 .k.p.k.

w zw. z art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze
(Dz. U. z 2017 r. poz.1767)

postanawia:

uwzględnić wniosek o zwrot kosztów podróży oraz utraconego
zarobku i przyznać oraz wypłacić ze Skarbu Państwa na rzecz
świadka M. W. kwotę 767,24 zł

UZASADNIENIE

Świadek M.W. stawiała się na wezwanie Sądu w dniu 30 września 2020 r. Świadek zwróciła się o zwrot kosztów podróży i utraconego zarobku. Świadek wskazała, że stawiając się na wezwanie Sądu pokonała drogę 730 km w obie strony, samochodem marki O., o pojemności silnika 1362 cm³. Ustając wysokość należnych kosztów, Sąd uwzględnił stawkę kilometrową wynikająca z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 25.03.2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz.U. poz. 271 ze zm.). W związku z powyższym, przyznana w zakresie kosztów podróży kwota stanowi iloczyn przejechanych

kilometrów, i wynikającej z ww. rozporządzenia stawki kilometrowej w przypadku samochodów osobowych o pojemności silnika powyżej 900 m³ (730 km * 0,8358 zł). Powyższy iloczyn dał łączną kwotę 610,13 zł. W tym miejscu wskazać należy, że sposób wyliczenia należnych kosztów podróży wynika wprost z § 2 pkt 1 lit. b ww. rozporządzenia, i nie jest możliwe dokonanie innych obliczeń na podstawie danych udostępnionych przez świadka, uwzględniających pojemność silnika pojazdu, którym poruszał się świadek i liczbę przejechanych kilometrów.

Do podlegających zwrotowi racjonalnych i celowych kosztów przejazdu Sąd uwzględnił również koszty parkingu w kwocie 11 zł oraz opłatę za autostradę w kwocie 63, 80 zł. łącznie 74,80 zł.

Przyznany świadkowi zwrot utraconego zarobku obliczony został z uwzględnieniem art. 618 b § 2 i 3 k.p.k. Zgodnie z brzmieniem ww. przepisu wynagrodzenie za utracony zarobek lub dochód za każdy dzień udziału w czynnościach postępowania przyznaje się świadkowi w wysokości jego przeciętnego dziennego zarobku lub dochodu. W przypadku świadka pozostającego w stosunku pracy przeciętny dzienny utracony zarobek oblicza się według zasad obowiązujących przy ustalaniu należnego pracownikowi ekwiwalentu pieniężnego za urlop. Górną granicę należności, o których mowa, stanowi równowartość 4,6% kwoty bazowej dla osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, której wysokość, ustaloną według odrębnych zasad, określa ustawa budżetowa. W przypadku gdy ogłoszenie ustawy budżetowej nastąpi po dniu 1 stycznia roku, którego dotyczy ustawa budżetowa, podstawę obliczenia należności za okres od 1 stycznia do dnia ogłoszenia ustawy budżetowej stanowi kwota bazowa w wysokości obowiązującej w grudniu roku poprzedniego. Obecnie kwota ta stanowi zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy budżetowej na rok 2020 z dnia 14 lutego 2020 r. - 1 789,42 zł. W związku z czym 4,6 % ww. sumy to kwota 82,31 zł. Uznane za racjonalne i celowe koszty przejazdu w kwocie 610,13 zł oraz 74,80 zł, a także przyznana kwota utraconego zarobku dały łącznie kwotę 767,24 zł. Uznając poniesione koszty za zasadne, Sąd orzekł jak w sentencji.